

РЕШЕНИЕ

№ 1840

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7537** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление- [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. В., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 11073 от 22.04.2021 г. на Началник отдел „Оперативни дейности- С.“ в дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена на дружеството ПАМ „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“.

В жалбата се поддържа, че заповедта за налагането на ПАМ е незаконосъобразна. Твърди се, че констатациите на органите по приходите са факт и дружеството ще понесе санкция за това, но наложената ПАМ е прекомерна и несъразмерна на извършеното нарушение. Изтъква се, че тази ПАМ ще доведе до изключително сериозни последствия за жалбоподателя, а именно до невъзможност за изпълнение на договорни задължения. Поддържа се, че е нарушен чл.6 АПК. Липсвали конкретни мотиви относно срока на мярката. Моли съда да отмени облажваната заповед.

В съдебно заседание дружеството– жалбоподател не се представлява. В писмена защита са развити съображения относно незаконосъобразност на оспорения акт с искане същият да бъде отменен.

Ответникът, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли тя да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, установи от фактическа и правна страна следното:

При извършена на 20.04.2021 г. в 15:40 часа проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС – офис на куриерска фирма „С. П.“, находящ се в [населено място], ул. „28- октомври“ №16, стопанисван от [фирма], ЕИК-[ЕИК], преди легитимация от страна на проверяващия екип в 15.10 часа е извършена контролна покупка на услуга- 1бр. неуниверсална куриерска услуга – изпращане на пратка с тегло 200 гр. до адрес в [населено място], [улица], вх.В, ет.1, ап.3, с получател И. З. Н., на стойност 3 лв., заплатена в брой от Т. П.- инспектор по приходите. Плащането е прието от Т. М.-мениджър, без да е издаден фискален бон. При проверката е установено, че в обекта няма инсталирано въведено в експлоатация фискално устройство и няма инсталирано POS- терминално устройство. Констатирано е наличие на компютърна конфигурация, от която чрез браузър „G. С.“ се достъпва до адрес: online.starpost.info, където с потребителски име и парола на служител се въвеждат данни относно номера на пратката и дестинацията на получателя. Представен е и опис на паричните средства за сумата в размер на 3лв.

За резултата от проверката е съставен протокол за извършена проверка серия АА №0068768/20.04.2021 г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 11073 от 22.04.2021 г. на Началник отдел „Оперативни дейности- С.“ в дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена на дружеството ПАМ „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“. В заповедта е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл.7, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ, поради това, че не е въвело в експлоатация и не е регистрирало в НАП фискално устройство или интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност. Това изпълвало състава на чл.186, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДДС.

Приета по делото е административната преписка.

При тези факти, съдът налага следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

По същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ – 1148/ 25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, на каквато длъжност е назначено и издалото заповедта длъжностно лице, са определени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазена е писмената форма на административния акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 186, ал. 1, б. "б" от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не въведе в експлоатация или не регистрира в Националната агенция за приходите фискално устройство/ФУ/ или интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност/ ИАСУТД/.

Съгласно чл.7, ал.1 от НАРЕДБА № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, „лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта“. В ал. 2 е визирано, че не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени наредбата. Случаите, в които се допуска извършване на продажби на стоки и услуги без монтирано, въведено в експлоатация и регистрирано в НАП ФУ/ИАСУТД са изчерпателно посочени в чл. 4, т. 1- т. 11 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., сред които изключения жалбоподателят не попада. Априори, дружеството е било длъжно да монтира, въведе в експлоатация и регистрира в търговския си обект ФУ или ИАСУТД. Не е спорно между страните и е категорично установено по делото, че в проверения на посочената по- горе дата и място обект не е имало монтирано, въведено в експлоатация и регистрирано в НАП ФУ или ИАСУТД. Затова настоящият състав намира, че са налице предпоставките на чл. 186, ал. 1, б. "б" от ЗДДС за издаване на оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

При констатиране наличието на предвиденото в закона условие, административният орган действа при обвързана компетентност и е длъжен да приложи принудителната административна мярка. Той разполага с правомощието да прецени продължителността на мярката, която не може да превишава 30 дни. В случая, тя е приложена за срок от 14 дни. В константната си практика ВАС приема, че при определяне на срока на принудителната мярка, който според закона е до 30 дни, административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. При това положение законът не предоставя на съда правомощие да се произнесе вместо органа, когато прецени, че срокът е прекомерно дълъг. /в този смисъл е Решение № 12313 от 01.12.2021, постановено по адм. дело № 4778/2021, решение № 11465/27.09.2018г., постановено по адм. дело № 3490/2018г./. Настоящата инстанция разполага с две възможности – или да отмени изцяло актът, ако прецени, че срокът е определен в нарушение на чл. 169 АПК, или да отхвърли жалбата, ако сметне, че оспорения акт, вкл. и в частта за определения размер на мярката е законосъобразен. С оглед на това следва да бъде изследвано дали при определянето на същия е съобразена целта на закона. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 6920 от 09.06.2016 г. по адм. д. № 2561/2015 г. на ВАС и др.

Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен- надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл.186, ал. 1 от ЗДДС. По отношение хипотезата на чл.186, ал.1, б."б" ЗДДС, мярката запечатване на търговски обект има превантивно действие, а именно

да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение.

Съгласно чл.186, ал.3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел. В случая, определеният срок за налагане на ПАМ в обжалваната заповед от четиринадесет дни несъмнено е в рамките на законоустановения срок. В заповедта обаче липсват каквито и да е мотиви относно продължителността на наложената мярка, за да бъде извършена проверка относно спазване на принципа, заложен в чл.6 от АПК.

От целите на ПАМ по чл.22 ЗАНН за мерките по чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 ЗДДС е мислима само тази на превенцията – за предотвратяване на административни нарушения. Съответствието с тази цел не може да се изследва при неяснотата за избора на срок на ограничението в правната сфера на адресата на акта. Неясно е как конкретният избор на срок на мерките постига целите на превенцията в обхвата на възможното ограничение до 30 дни доколкото органът не е изложил никакви мотиви за това, та било то дори бланкетни такива. Не се твърди, а и не се установи от събраните в хода на съдебното производство доказателства наличието на други нарушения, извършени от жалбоподателя. Не е дефинирана тежестта на нарушението. По изложените съображения съдът намира, че в случая прилагането на ПАМ не е съобразена с целите, регламентирани в чл.22 от ЗАНН и с принципа за съразмерност, прогласен с чл.6 АПК доколкото липсват мотиви относно продължителността от 14 дни на мярката /в средния размер/.

По изложените съображения обжалваната заповед за налагане на ПАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Мотивиран от горното, Административен съд София- град, III отделение, 73 състав
Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление- [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. В., Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 11073 от 22.04.2021 г. на Началник отдел „Оперативни дейности- С.“ в дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена на дружеството ПАМ „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

